

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 797/24
2.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија др Драгице Попеску, председника већа, Зорице Ђаковић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца "Електродистрибуција Србије" ДОО Београд, Нови Београд, Булевар уметности бр. 12, "Огранак Електродистрибуција Смедерево", улица Шалиначка бр. 60, чији је пуномоћник Владимир Ивић, адвокат из Београда, улица Курсулина бр. 1, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Стокић, адвокат из Смедерева, улица Вука Караџића бр. 7, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 240/21 од 25.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца "Електродистрибуција Србије" ДОО Београд, Нови Београд, Булевар уметности бр. 12, "Огранак Електродистрибуција Смедерево" и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 240/21 од 25.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, **као неоснован.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П 240/21 од 25.07.2023. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име главног дуга исплати укупан износ од 1.033.550,29 динара, са каматом у складу са Законом о затезној камати, обрачунатом од доспелости сваког појединачног износа па до исплате, као у наведеном ставу и укинута је у целости решење о извршењу јавног извршитеља ... из Смедерева ИИВК бр. 264/2017 од 21.07.2017. године. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом на име

трошкова поступка исплати износ од 166.500,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац је побијао ову пресуду из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду, испитао је побијану пресуду, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, наставши да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на њену правилност или законитост. Супротно наводима жалбе тужиоца, ожалбена пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама, те постоји сагласност између изнетих разлога у образложењу побијане пресуде и садржине исправа чију доказну снагу је ценио и првостепени суд, те побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку дана, 29.11.2013. године, странке су закључиле споразум о регулисању дуга за електричну енергију, по коме је тужени требало да исплати неизмирени дуг који је доспео 31.05.2013. године, а није измирен на дан 31.07.2013. године, у износу од 760.160,22 динара, условно умањен за 15%, што износи 646.136,19 динара, и то у 60 једнаких месечних рата. Како тужени није измиривао уговорене рате дуга по споразуму тужилац је дана 01.04.2014. године, раскинуо споразум и задужио туженог са преосталим износом дуга по споразуму и са износом условно отпуштеног дуга. Према налазу и мишљењу вештака економско - финансијске струке од 17.08.2021. године, дуг туженог према тужиоцу по основу споразума на дан подношења предлога за извршење 19.07.2017. године, за период од 19.07.2016. године, до 19.07.2017. године, износи 757.130,29 динара. Из налаза вештака је утврђено да у периоду од 19.07.2016. године, до 19.07.2017. године, тј. последњих годину дана од дана подношења предлога за извршење нема ниједног задужења туженог са обрачуном за утрошену електричну енергију, као ни задужења туженог са ратама репрограма, већ да постоје само месечна задужења за обрачунату камату. Такође је утврђено да у том периоду нема ниједне уплате од стране туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби чл. 369, 371, 378. став 1. тачка 1. и члана 387. Закона о облигационим односима, одлучио као у ставу првом изреке, налазећи да како је споразум о регулисању дуга за електричну енергију између странака раскинут и више не производи правно дејство неспорно је да се у конкретном случају ради о испоруци електричне енергије за потребе домаћинства и утврдио да се у конкретном случају на потраживања тужиоца према туженом примењује једногодишњи рок застарелости потраживања прописан чланом 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима. Из наведеног разлога, првостепени суд је имао у виду искључиво део налаза и мишљења вештака у којем је утврђено колико износи висина дуга туженог према тужиоцу за последњих годину дана пре дана подношења предлога за извршење, тј. у периоду од 19.07.2016. године до 19.07.2017. године. Како је из налаза и мишљења вештака утврђено да у последњих годину дана пре дана подношења предлога за

извршење нема ниједаног задужења туженог са обрачуном за утрошену електричну енергију, нити са ратама репрограма, утврђено је да је приговор застарелости основан, и да су сва потраживања тужиоца према туженом (према налазу и мишљењу вештака у износу од 757.130,29 динара) застарела, на основу члана 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је имао у виду да је одредбом члана 369. Закона о облигационим односима, прописано да кад застари главно потраживање застарела и споредно потраживање као што су потраживања камата, па самим тим што су сва главна потраживања тужиоца према туженом застарела застарела су и потраживања камата која постоје у последњих годину дана пре подношења предлога за извршење. С обзиром на околност да су сва потраживања тужиоца према туженом до дана 19.07.2016. године, застарела, првостепени суд је утврдио да је тужбени захтев тужиоца у потпуности неоснован, те је исти одбио и укинуо у целости решење о извршењу јавног извршитеља ... ИИВК 264/2017 од 21.07.2017. године, применом члана 461. став 2. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, које се жалбеним наводима тужиоца не доводе у сумњу, а затим је правилно одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплати спорни износ, али не из разлога које наводи првостепени суд.

Наиме, одредбом члана 393. Закона о облигационим односима прописано је да ако је прекид настао признањем дуга од стране дужника, а поверилац и дужник су се спорезумели да измене основ или предмет обавезе, ново потраживање застарела за време које је одређено за његову застарелост. Одредбом члана 348. став 1. истог закона, прописано је да обавеза престаје ако се поверилац и дужник сагласе да постојећу обавезу замене новом и ако нова обавеза има различит предмет или различит правни основ. Ставом другим истог члана прописано је да споразум повериоца и дужника којим се мења или додаје одредба о року, о месту или начину испуњења, затим накнадни споразум о камати, уговорној казни, обезбеђењу испуњења или о којој другој споредној одредби, као и споразум о издавању нове исправе о дугу, не сматрају се преновом (новацијом уговора). У ситуацији када је закључен споразум између примаоца и даваоца услуга о измирењу доспелог дуга, тим споразумом се потрошач – прималац услуга обавезује да плати застарело потраживање, чиме се одриче приговора застарелости, која почиње поново да тече од дана признања дуга, сходно члану 392. ст. 1, 2. и 6. Закона о облигационим односима. У случају када није промењена природа обавезе, рокови застарелости се рачунају према одредбама закона које се односе на ту врсту обавезе, па у конкретном случају, у ситуацији када је закључен споразум између потрошача и даваоца услуге којим је регулисан само начин исплате дуга, примењује се рок застарелости из члана 378. став 1. ЗОО, којим је прописано да потраживање накнаде за испоручену електричну енергију застарела за једну годину, па застарелост у конкретном случају наступа после годину дана од прекида застарелости тј. од споразума о признању дуга а имајући у виду одредбу члана 392. став 6. Закона о облигационим односима. Како је од закључења споразума о регулисању дуга за електричну енергију и подношења предлога за извршење на основу веродостојне исправе протекло више од годину дана, то је потраживање тужиоца застарело.

Из напред наведених разлога неосновани су наводи жалбе тужиоца да у

конкретној правној ситуацији рок застарелости износи 10 година у складу са чланом 371. Закона о облигационим односима, будући да је самим закључењем споразума дошло до промене природе обавезе потраживања и да исти сада не представља дуг по рачунима за утрошену електричну енергију, на коју би се применио једногодишњи рок застарелости, већ потраживање које је регулисано поменутиим десетогодишњим роком застарелости.

Стога су неосновани наводи жалбе да је првостепени суд погрешно применио материјално право, позивајући се на одредбе члана 376. Закона о парничном поступку.

Како се ни осталим наводима жалбе тужиоца не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, применом члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Применом члана 401. тачка 2. ЗПП, потврђено је решење о трошковима парничног поступка из става другог изреке ожалбене пресуде, јер је донето на основу правилне примене одредби чл. 153. и 154. ЗПП, имајући у виду успех странака у спору, као и важећу АТ у време пресуђења.

Применом члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка будући да тужилац није успео у поступку п жалби.

**Председник већа-судија
др Драгица Попеску,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић